

БРУНО ЕНРИКЕС

САМО МАРТА

Превод от испански: Ангелина Димитрова, 1990

chitanka.info

Когато Марта ми се оплака, че трябва да върши повече от четири неща едновременно, аз ѝ предложих да приложи дименционалния мултипликатор, но тя не ми обърна внимание. Сложих ѝ го на безименния пръст на лявата ръка, като го програмирах да я умножи по пет. Казах ѝ, че умножаването ще става постепенно. Задачите ще бъдат добре разпределени и в дванадесет часа през нощта отново ще се превърне в една-единствена. На другата сутрин ще чакам да ми върне уреда, а ако не ми го върне, това няма да има голямо значение, защото мога да направя колкото си искам. Работата е съвсем проста.

Различните Марти трябва да излизат една по една и да изчакват по няколко минути, за да не направи впечатление на колегите в министерството в края на работния ден. Така и направи и не аз бях виновен, че не изпълни всичките ми съвети; най-важното беше завръщането в часа на събирането на различните Марти. Може би е по-добре да кажа в опростяването им. Тя трябваше да бъде сама; обединяването става едно по едно и понякога е свързано с неудобства.

Първата Марта щеше да излезе тичешком към залата за събрания — това събрание нямаше да свърши преди единадесет часа вечерта; втората трябваше да мине покрай майка си да вземе нещата, които да занесе на леля си в болницата. След болницата искаше да отиде у сестра си и също щеше да закъснее.

Марта 3 трябваше да отиде направо вкъщи и да занесе дрехите в пералнята. Като се върне, щеше да оправи гостната и да приготви нещата, които трябваше да занесе на дъщеря си в края на седмицата в пионерския лагер.

Марта 4 искаше да отиде на пазар, а после вкъщи, когато Марта 3 щеше да е излязла. Имаше намерение да се изкъпе хубаво, да си облече роклята, която ѝ беше подарил съпругът ѝ за последния рожден ден (наистина последния, защото вече рожденият ден служи само за да може мъжът ѝ да ѝ подари нещо) и там щеше да го чака, за да отидат вечерта в Хиралдия да празнуват нещо, вече не си спомняше точно какво — годишнината от сватбата или рождения ден на мъжа си (ние мъжете също имаме рождени дни), служебна награда или просто защото имаха запазено място в това толкова изключително заведение.

А Марта 5, която нямаше какво да прави, можеше да отиде където си иска до дванадесет часа вечерта, когато щеше да се

задейства мултипликаторът за сливане или, по-точно казано, „опростяване“.

Поне в началото всичко стана по плана. Само на портиера в министерството, в което работеше Марта, му се стори, че тя излиза четири пъти, без да се върне с лавината от хора, която се изсипа през изхода. Неговото учудване беше още по-голямо, когато я видя да излиза — за пети път според неговите изчисления, в 11,30 през нощта от събранието.

Марта нямаше от какво да се притеснява; след като се превърне в един-единствен човек, тя ще си спомня всичко, като че ли го е преживяла, а то беше точно така, защото всички бяха Марта и единственото, което направих, беше да настроя малко нейното димензионално представяне.

Наистина, като че ли прибавих една повече, но това не беше най-важното, а по-скоро това, което се случи с нея или тях. В края на краищата беше само Марта и ако някой изключкарстваше нещо пред мъжа ѝ, той нямаше да повярва, защото щеше да е сигурен, че през цялото време тя е била с него, без да е забелязал нещо особено. А ако поради глътките му се е видяла двойна, тройна или четворна, това щеше да се случи вече вкъщи, а той щеше да е сигурен, че в леглото е бил само с Марта.

И така Марта 1, 2 и 3 не се притесняваха, защото Марта 4 щеше да се забавлява, както и Марта 4 нямаше да има угризения, че докато тя се забавлява, останалите се съсипват по събрания, болници и домашни грижи.

Никоя от тях нямаше да се тревожи за Марта 5, защото в крайна сметка имаше само една Марта, която бяха те и правеше или правеха това, което ѝ се струваше най-хубаво.

Пръстенът, който бях изработил, започва да свети при разлагането на личността и човек усеща хлад в стомаха и настръхва от тласък, идващ от гръбначния му стълб. Костите му пукат, като че ли ще се счупят, но само той ги чува, а който го гледа отстрани, вижда, че става прозрачен, защото в този момент той е и не е в нормалния свят, разпада се и се появяват другите същества.

Програмирах ги да излизат една след друга, защото първите пъти, когато разлаганията ставаха едновременно, се получаваше голямо статично напрежение, което пречеше на радиоапаратите и

телевизорите. Съседите ми бяха много недоволни. Също имаше проблеми и с прогнозата за времето. С Марта нямаше нито статично напрежение, нито валя дъжд.

Марта 1 беше блестяща на събранието, не се интересувахе кога ще свърши и постави всички важни проблеми. Освен това беше напълно вгълбена в разглежданите въпроси и изигра водеща роля през шестте часа.

Марта 2 прекара вечерта в разговори за миналото с майка си и леля си, разгледа пожълтелите снимки, видя забравени лица и си спомни за нещата, които не беше сторила и за загубените възможности през детството, юношеството и младостта си.

През цялото това време изпитваше меланхолия, в която рядко изпадаше. Дори поплака, когато видя, че пръстенът започва да свети, за да ѝ напомни, че отново ще се превърне в единствената Марта в пространството и времето.

Когато Марта 4 се прибра вкъщи натоварена с дрехи, парфюми и други неща, видя в кухнята продуктите и зеленчуците от пазара; дрехите бяха отнесени в пералнята от Марта 3, с която се размина късно през нощта, когато пръстенът засвети и тогава тя, третата, излезе от друга стая, където почиваше след толкова много работа, за да се слоят в едно. Това стана по времето, когато съпругът на Марта (и на всички останали Марти) и Марта 4 не трябваше да бъдат безпокоени. Сливането се извърши с едно струпване на тела върху леглото, за което, макар че Марта не ми каза нищо, имах представа, защото моята апаратура не се използваше за първи път, а аз бях първият потърпевш.

Но с Марта 5, за която нямаше определена програма, се случи нещо друго. Грешката беше моя, защото не я попитах колко Марти ѝ трябваха и се полгах по поговорката: „От много глава не боли“.

Ето защо безгрижната Марта 5 излезе на разходка, за да избяга от натрупаното напрежение и да обходи местата, където беше преживяла първите и по-късните си вълнения.

Установи с учудване, че апаратурата не само беше възпроизвела външния ѝ вид и облеклото, но и чантата ѝ, парите, ключовете, паспорта, пропуска за министерството.

Така че цялото обкръжение на Марта се движеше из Хавана, умножено по пет. Тя имаше чувството, че в средата на седмицата е получила една неделя като подарък. Толкова пъти изпитваше желание

да има времето и свободата да прави каквото си иска, че не знаеше как да я използва.

Тогава се появи той. Беше се завърнал от чужбина и спомените, щеше да прекара един ден в Хавана, а след това да замине за Сантяго де Куба, за да отплува с кораб за пет години в Тихия океан. Очите му бяха същите като тогава, когато тя беше всичко за него, както и тази нощ... докато светна пръстенът. Марта искаше да го изтръгне от ръката си, но не можа и почувства, че тялото ѝ ще се отдели от костите, ако не се върне вкъщи.

Бившият ѝ любим видя как става прозрачна и излита като понесена от лъч към къщи, където като сянка се смеси с телата, които се преплитаха в изпълнената със сладострастие и алкохол нощ. Накрая останаха само тя и мъжът ѝ изтощени. След това дойдоха клюките на съседите. Казват, че вината е моя заради мултипликатора. Никой не вярва, че наистина работи, с изключение на Марта, която го употреби и запази не знам дали, за да го използва пак или за спомен. Аз, както казах, имам няколко. Ти искаш ли един?

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.23/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.